

Népességfogyás és szocializáció

Ha az európai népek körében évszázados perspektívában gondolkozunk, nemzetünk helyét és lehetőségeit a népesség száma szabja meg. A népességfogyás okainak (ontogenezisének) felderítése és a tendencia visszafordítása népünk jövőjének meghatározója. A népességfogyás szerintem a kisgyermekkorú anya-gyermek kapcsolatok tömeges sérülésére vezethetők vissza, amelyek főként az 1950 és 1967 közötti időszakban következtek be, s hatásuk még sokáig érezhető lesz. A népesség növekedési pályára állítására (vagy egyensúlyba hozására) hosszú távon, végső soron a családok belső kohéziójának a rehabilitációja révén van mód. Ez komplex hatásrendszerrel érhető el, amelyben a sokoldalú családtámogatási rendszerek kiépítése mellett nem nélkülözhető – az iskolai intézményrendszer révén – a személyközi kapcsolatok kultúrájának fejlesztése sem.

Demográfusaink évek óta elemezik népesedési helyzetünket, keresve a kiutat a népesedési válságból. Írásaikból kitűnik, hogy az évtizedek óta fennálló okoknak sok-sok összetevőjét felismertük már, s találtunk megoldási alternatívákat. Kormányzati szinten lassú építkezés kezdődött a negatív folyamatok visszafordítására. A mély struktúrák és az okok egy részének feltárásával azonban még mindig adósak vagyunk. A feltárt tényezők számbavételét érdemes kiegészíteni a fogyatkozó nemzedékek szocializációjának vizsgálatával is, amely felszínre hozhatja a fogyatkozó népesség magatartás-választásának mély rétegeit.

Kamarás Ferenc írásaiból is tudjuk (*Magyar Nemzet*, 2000. július 12.), hogy az élveszületések folyamatos és radikális csökkenése 1975-ben kezdődött. (Az évszámoknak fontos szerepük van az okok megértésében, ezért az időtényező vizsgálatának nagyobb figyelmet kell szentelnünk.) Váralljai Csocsán Jenő (*Magyar Nemzet*, 2000. augusztus 16.) két faktort tesz felelőssé a népesség fogyásáért:

- a házasságban élők elég nagy hányada (24%-a) nem vállal utódot;
- a házasságkötések száma folyamatosan csökken (a válások számának növekedése mellett).

Mi lehet az okuk ezeknek a jelenségeknek, s miért köthetők oly egyértelműen az 1970-es évek közepéhez?

A viselkedési szokások megértéséhez megvizsgáljuk három nemzedék szocializációs folyamatának korai szakaszát. Előbb azonban két hasonló válságterületet mutatok be, amely más tudományterületek látószögébe tartozik.

Az egyik – komplex – jelenségekör a felnőtt generációk viselkedésében volt megfigyelhető. Az 1970-es és az 1990-es években vizsgálatok készültek az úgynevezett kontaktopátia tünetegyüttesről (Váriné Szilágyi Ibolya). A vizsgálatok következtetése az volt, hogy a felnőtt lakosságban a baráti kapcsolatok száma és mélysége radikálisan csökkent. Eközben felerősödtek a társadalmi devianciák – például az alkoholizmus – és más mentális betegségek. Megállapítható, hogy az emberek egyre kevésbé tudnak bánni egymással, egyre többen maradnak magukra problémáikkal, s mind többen keresik függőségekben vagy betegségekben a megoldást.

A másik jelenségekör, amely – úgy vélem – az előzőhöz hasonló eredetű, az iskolás korosztálynál volt tapasztalható. Kutatásaim során (*Valóság*, 1990/9.) szembesültem azzal a ténnyel, hogy az 1970-es évek közepétől egyre több publikáció szól az isko-

lai „beilleszkedési zavarok”-ról. Évről évre mind többféle „zavar”-t fedezett fel a szakma – a „nehezen kezelhető” gyermekektől az úgynevezett diszkalkuliásokig. (A krízis kezelésére már az 1980-as évek elejétől megindultak a társadalmi kompenzációs folyamatok: nőtt a pszichológusképzés keretszáma, kiépült az országos nevelési tanácsadói hálózat, a beiskolázás korhatárát egy évvel megemelték az 1986-os oktatási törvényben stb.)

Miért növekedett az iskolákban az 1970-es évek közepétől folyamatosan a nehezen kezelhető, sérült gyermekek száma? Miért szaporodtak erőteljesen a deviáns jelenségek (alkoholizmus, válás, csökkenő élettartam stb.) a felnőtt lakosság körében? Miért a hetvenes évek közepétől csökken az élveszületések száma? A három szakterületen külön-külön vizsgált jelenségekre közös magyarázat adható.

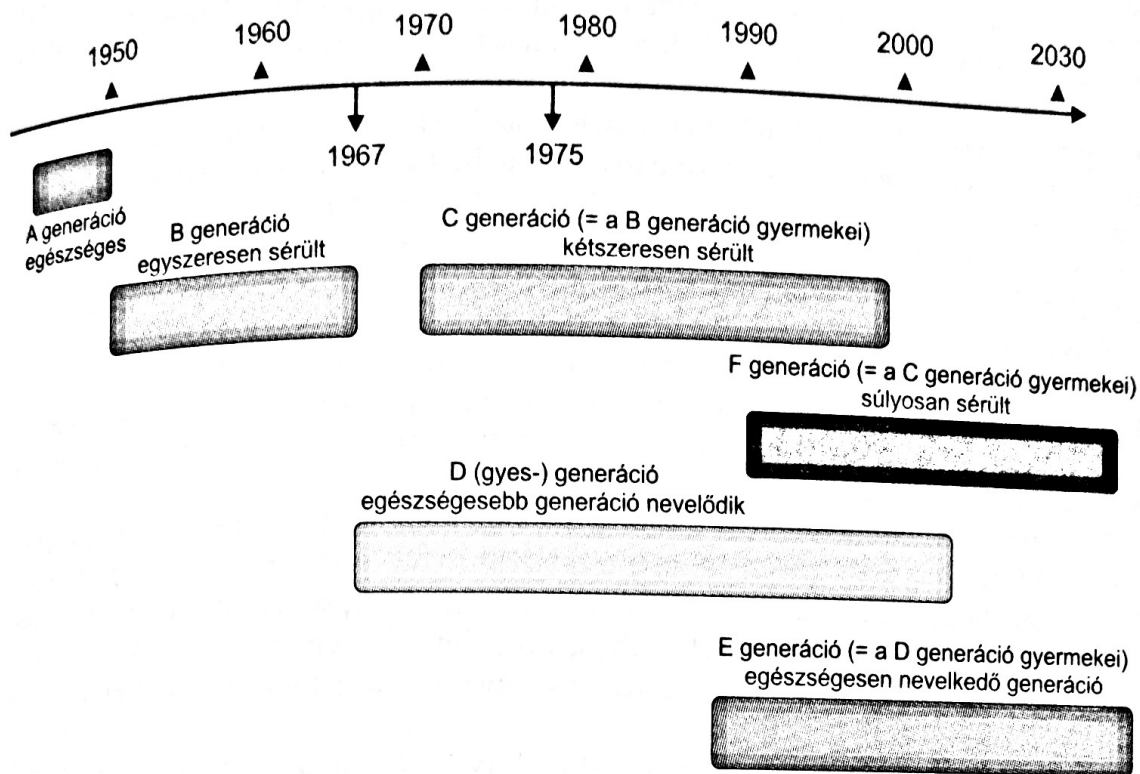
(A nők államosítása) A statisztikai adatokból megállapítható, hogy az állami foglalkoztatáspolitikai az 1950-es évektől kiterjesztette a munkaviszonyt a népesség egészére. Az 1960-as évek végén már a népesség 95%-a volt alkalmazott. Frey Márta szerint „Magyarországon az elmúlt évtizedekben igen magas női aktivitás alakult ki, ... elérte a demográfiaileg lehetséges maximumot, ... s a fejlett piacgazdaságokét messze felülmúlta”.¹ A nők foglalkoztatása 1990-ben 20%-kal haladta meg az Európai Unió átlagát.

Mit jelent az újszülöttek számára a nők teljes foglalkoztatása? A statisztikai adatok szerint az 1950-es évektől a nők egyre szélesebb rétege volt kénytelen hathetes gyermekágyi segély után munkába állni. Olyan intézmények is szép számmal működtek, mint a „hetes” bölcsőde vagy óvoda, ahonnan a gyermekek csak a hétvégére mentek haza édesanyjukhoz. Voltak olyan vállalatok, ahol négyóránként elengedték az anyákat „szoptatási idő”-re. Ilyen körülmények között a gyermekek fiziológiai ellátása nem oldható meg konfliktusok nélkül. Valószínűleg csak azért nem borult fel a rendszer, mert abban az időben még sok többnemzedékes család élt együtt, s a nagyszülők gondoskodtak valamelyest a csecsemőkről. De mit kaptak ezek a gyermekek a szüleiktől ahhoz, hogy egészséges, nyitott, életszerető személyiséggé váljanak?

A fejlődépszichológiai tanulmányokból tudható, hogy az élet első három évében meghatározó tulajdonságok alakulnak ki az ember személyiségében. A szakemberek egybehangzó megállapítása szerint ez az időszak, vagyis amikor a legintenzívebb az anya-gyermek kapcsolat, a későbbi társadalmi beilleszkedéshez nélkülözhetetlen érzelmi kötődési minták (a kapcsolódási képesség, a stabilitás, a tanulási készségek stb.) kialakulásának ideje, amelyek később nem vagy csak részben pótolhatók. Aki-ben ezek hiányosak vagy sérültek, az csak igen költséges terápiával gyógyítható, ha egyáltalán gyógyítható, s ez meghatározza későbbi családi életét, életpályáját, sikerességét és boldogulását, vagyis sorsát (szociológiai szempontból a nép sorsát, perspektíváit).

Könnyen belátható, hogy az 1950 és 1967 között született nemzedék (az ábrán B generáció, amely manapság harmincöt és ötven év közötti) nagy részének közös élménybázisa az „anyátlanság”, az intimitáshiány, a meghitt családi együttlétek nélkü-lözése, a szoros kapcsolatokra való képesség hiánya, amelyek a házassághoz és az utódvállaláshoz egyaránt szükséges feltételek.

Az egészséges és a sérült generációk időbeni megjelenése

Menjünk tovább! Lépünk túl az említett nemzedéken, s figyeljük meg, mi történt az ő gyermekeikkel (C generáció)! Szüleiktől nem kapták meg a korai anya-gyermek kapcsolatra jellemző intimitás- és biztonságélményt, amely nélkülözhetetlen az egészséges fejlődésükhöz, hiszen azt szüleik sem élhették meg. Sőt, a lakásméretek csökkenése, a többgenerációs családok számának visszaesése miatt a nagyszülők sem tudtak a csecsemőgondozásban részt venni. A C generáció tehát még erőteljesebben sérült, olyan mértékben, hogy az már a beiskolázási nehézségekben, valamint a kisgyermekkori magatartási és mentális zavarokban is megmutatkozott. Amikor ez a nemzedék szülőkorba lép, magatartásában, párkapcsolati életében, kötődésében, együttélési igényeiben, utógondozási hajlandóságában stb., amelyek a vizsgálatok szerint a legkritikusabb tényezők a népességfogyás demográfiai magyarázatában, észlelnünk kell ennek hatását. Ez a nemzedék jelenleg tizennégy-harmincegy éves, s körülbelül 1990-től 2030-ig van aktív szülőkorban.

A társadalmi feszültségek növekedése miatt vezették be 1967-ben a gyest, amely lehetővé tette, hogy az anyák három évig otthon maradhassanak gyermekükkel. A gyesen levő anyák gyermekei (D generáció, ők jelenleg legfeljebb harmincnégy-harmincöt évesek) már egy egészségesebb nemzedék² tagjai. Az ő gyermekeitől (az E generációtól) várhatjuk majd – ha nekik is módjuk lesz hasonló csecsemőgondozási lehetőségek (gyed) igénybevitelére – a népszaporulat megindulását, újabb egészséges nemzedék felnevelését.

Az ábrán jól látható, hogy a különböző szocializációval felcseperedő nemzedékek egyszerre vannak jelen a „szülőkorú” társadalomban (húsz és negyven év között számolhatjuk az aktív szülőkort). Ez a keveredés azzal is finomítja a végeredményt, hogy más-más helyzetben lehetnek a családok férfi és női tagjai. Az sem tudható, hogy a gyedet igénybe vevők szülei miként cselekedtek. Arról sincs adatom, hogy az

összes szülőanyához viszonyítva hányan és milyen hosszú ideig vették igénybe a gyest vagy a gyedet. Ugyanakkor a társadalmi rétegződés is befolyással van a csecsemőgondozás – időtényezőitől független – kultúrájára. Vagyis árnyaltan érdemes megközelíteni a fő törvényszerűségek érvényesülését.

A statisztikai adatok igen kedvezőtlennek mutatják az összhatást. „Egyre kevesebb a hagyományos, ideálisnak tekintett családmódelelben élők aránya, változatlanul magas arányú a válás, a csökkenő termékenység mellett egyre több gyermek születik házasságon kívül. A családi élet válsága tükröződik olyan tartósan fennálló jelenségekben is, mint az alkoholisták, pszichiátriai betegségekben szenvedők, veszélyeztetett gyermekek”³ stb. növekvő száma.

A férfiaknak és a nőknek 1949-ben körülbelül az 1%-a volt elvált, 1990-ben 6, illetve 8, míg 1999-ben már 8, illetve 10%-a. A házasságkötések száma azóta mintegy a felére csökkent. Az elváltak kevésbé mutatnak hajlandóságot az újráházasságra. „Az egyedülállók arányának növekedése a fiatal korosztályban azt is valószínűsíti, hogy tovább csökken a termékenység.”

Visszatérve az említett három tudományterület kérdésfeltevésére, teljesen egyetértek Tóth Olgával, aki azt írja: „A mai rendkívül rossz népesedési helyzet nem azzal függ össze, hogy a fiatal nők nem szeretnék gyermeket, sokkal inkább kiszolgáltatott helyzetükkel a partnerkapcsolatokban, valamint saját reménytelen lelkiállapotukkal.” Ennek okait a fent leírt szocializációs folyamatban látom. A feltett kérdésekre tehát a következő válaszok adhatók.

Miért az 1970-es évek közepétől csökken folyamatosan az élveszületések száma? Mert ekkor lép tömegesen „gyermekvállalási életkor”-ba az 1950 és 1967 között született, anya nélkül felnőtt nemzedék.

Miért szaporodtak meg ettől az időtől kezdve erőteljesen a felnőtt lakosság körében a deviáns jelenségek (alkoholizmus, válás, egyedül élés, gyermektelenség, csökkenő élettartam stb.)? A szocializációs deficit, a korai anya–gyermek kapcsolat sérülése következtében.

Miért növekedett az 1970-es évek közepétől ugrásszerűen a nehezen kezelhető, sérült gyermekek száma az iskolákban? Mert a kétszeresen sérült nemzedékek akkortól kezdtek iskolába járni (1976-tól 2004-ig tart ez a folyamat).

A mozaikokból összeállított kép, a feltételezett ok-okozati viszonyok fennállásának bizonyítása további kutatásokra vár.

(Megoldások) A megoldások fő iránya szerintem a népesség kapcsolati kultúrájának rehabilitációja lehetne. De lehetséges-e egyáltalán tudatosan átgondolt, társadalmilag megszervezett, intézményesített megoldás(ok)ról beszélni a félig-meddig sikeres családi szocializációra? Helyettesíthető-e, pótolható-e, újraalkotható-e azoknak a tapasztalatoknak, élményeknek és tudásformáknak a biológiai-mentális reprezentációja, amelyek idejekorán nem jöhettek létre?

Nem könnyű pozitív választ adni a kérdésekre. Megelőzésre, hosszú távú és megalapozott kutatásokra, összehangolt és intézményes megoldásokra van szükség egyszerre több területen. Minél fiatalabb életkorban és minél szélesebb rétegekhez kell intézményesen eljutni ahhoz, hogy a lehető legkisebb költséggel a legnagyobb eredményt érhessük el. Itt most egy olyan társadalmi szektort szeretnék kiragadni, amely véleményem szerint költséghatékonyan és nagymértékben képes támogatni a népesség kapcsolati kultúrájának fejlesztését.

(Az intézményes megoldás egyik helyszíne az iskolarendszer lehet) A népesség növekedésének egyik letéteményese az egészséges, boldog, őszinte és bizalomteli kapcsolatokra képes felnőtt ember. A családon kívül az iskolarendszer az, amelyben lehetőség van a széles rétegeket érintő kapcsolati rehabilitációra. A gyermek és ifjúsági korosztályok mentális-érzelmi rehabilitációjára azonban az iskolák ma még felkészületlenek. Zömük a felnövekvő generációk alapszükségeit sem képes figyelembe venni, s a szabályrendszerek a kapcsolatok építése helyett éppen ellenkezőleg, a rombolásukban jeleskednek. Az iskola olyan emberi szabadságjogokat (mozgásszabadság, a megszólalás, a kölcsönös segítségnyújtás szabadsága stb.) tagad meg a gyermekektől, amelyek egészséges biológiai fejlődésükhöz is nélkülözhetetlenek. A magyar iskolák többsége akadályozza a kapcsolatokat építő, sikerorientált, pozitív gondolkodású személyiség kialakulását.

Az iskolák humanizálását látom az egyik kitörési pontnak, amely – húsz-huszonöt év távlatában, és sok más társadalompolitikai tényezővel együtt – tömeges méretekben és tartósan meghozhatja a várt eredményeket. Fel kell szabadítani a gyermekeket, a fiatalokat és a pedagógusokat a fölösleges stressz, valamint az értelmetlen szabályok betartásának, betartatásának kényszere alól. Emberi arcúvá kell tenni az iskolák szervezetét, hogy képesek legyenek a társas kapcsolatok, a közösségek kiépítésére és ápolására. Meg kell tanítani a pedagógusok java részét arra, hogyan vihető öröm a tanulási folyamatba, s egyidejűleg miképp növelhető annak hatékonysága.⁴

Egy előretekintő kormányprogrammal legalább az általános iskolák alsó évfolyamait kellene szemléletileg, módszertanilag, taneszközökkel és továbbképzési programokkal abba az irányba terelni, hogy az egészséges emberi kapcsolatok kialakítása, a proszociális viselkedés támogatása túlsúlyba kerülhessen a jelenlegi általános megsegényítés, bűnbakképzés, versenyeztetés és agresszió, valamint az értelmetlen teljesítmények hajszolásának bevett szokásrendszere helyett.

Ez kitörési lehetőség mind az oktatási rendszer számára (a szocializációs deficit korrekciója és a tanulási teljesítmények növelése érdekében), mind a népességnövekedés hosszú távú megalapozására. Véleményem szerint ilyen szellemiséggel oldhatók meg a nevelésügy több évtizedre visszanyúló problémái, az iskola funkciózavarai, s változtathatók meg a zsigerekben népünk önsorsrontó mentalitásának mély struktúrái.

Kutatócsoportunk bebizonyította, hogy ez nem vágyálom. Jómagam 1982 és 1997 között másfél évtizedig dolgoztam egy lehetséges megoldáson, amely az iskoláskorú népesség lelki-mentális rehabilitációjának lehetett volna az egyik programja. Adva van a lehetőség az együttműködésre, valamint a gyermekek tiszteletére építő sikeres nevelési módszerek és eljárások országos elterjesztésére a közoktatásban. Ezt a Humanisztikus Iskolaprogram (HKT) alapján, sok száz kiváló munkatársam fáradhatatlan tevékenysége révén már több ezer gyermek megtapasztalhatta. Az osztályainkban tanuló gyermekek szeretnek iskolába járni és tanulni, s ez egymagában nagy érték. Érzelmi-
leg gazdag, nyílt, őszinte és kiegyensúlyozott emberekké váltak. Segítik egymást, s konfliktusaikat képesek egymás előnyére megoldani. Bebizonyosodott, hogy a társas tanulási folyamat kikényszeríti a pozitív gondolkodás, attitűd és magatartás kialakulását, amely országunkban alapvetően hiányzik, s amely a jövőorientált gondolkodásmód, a népességnövekedéshez szükséges egyéni lelki beállítódás alapja lehet.

Óriási társadalmi igény van a népesség növekedésének feltételeit megteremtő politika kialakítására. Hogy ez tartósan és mélyen bekövetkezhesen, ahhoz az oktatási rendszer mélyreható humanizálásának, a kooperatív szellemiség kialakításának irányában is cselekedni kell.

JEGYZETEK

- 1 Frey, M.: Nők a munkaerőpiacon. In: Pongrácz, T., Tóth, I. Gy. (szerk.): Szerepváltozások. Jelentés a nők és férfiak helyzetéről. Társ. 1999, 17-20. l.
- 2 „Gyesbetegség”-nek nevezték azt a tünetcsoportot, amely depressziót, hirtelen hangulatváltozásokat, mentéktelen ivást és táplálkozást, illetve az anyaszerpepl való azonosulást más zavarait jelentette. A benne szenvedő anyákat nem kellett a munka-

- helyekre kényszeríteni, ugyanis önként és örömmel adták gyermekeiket bölcsődébe.
- 3 Tóth, O.: Családformák és együttélési módok a mai magyar társadalomban. In: Pongrácz, T., Tóth, I. Gy. (szerk.), i. m. 53-58. l.
- 4 Benda, J.: A kooperatív pedagógia szocializációs kerei és lehetőségei Magyarországon. Új Pedagógiai Szemle, 2002. szeptember-október.

